

Заедно

брой 90 - юли 2012

енория "Св. Павел от Кръста" Русе

Отец Валтер Горра

Както вече ви информирахме в брой 84 от ноември 2011 - Папа Бенедикт XVI обяви честване на **"Година на Вярата"** от **11 октомври 2012г. до 24 ноември 2013г.**

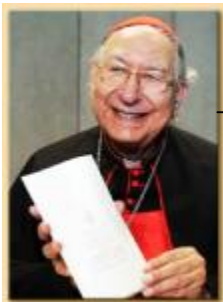
Нашият Епископ, монс. Петко, за нашата Епархия, включи в тази Година на Вярата, **юбилея по случай 60-тата годишнина от мъченичеството на Блажения Евгений Босилков от 11 ноември 2012г до 13 ноември 2013г.**

Може ли да има нещо по-свързано със замисъла на Папата, от това свидетелство на нашия Блажен?

Сигурен съм, че ще бъде една година пълна с благодати, които Бог ще изпрати над своите верни, и ще бъде специално време за да усилим вярата си, време за покаяние и ново обръщане през всеки ден от нашето ежедневие.

Мисля, че думите на Кардинал Филони добре ни показват пътя и могат да звучат като пожелание към нас:

"Годината на вярата е подходящ повод за откриване и проучване на основното съдържание на вярата. Тази особена Година също ще ви предложи възможност за размисъл и общи действия, с цел да се продължи с кураж и дълбочина делото за евангелизация, подновявайки вашето свидетелство на вяра. Всички християни, поради тяхното кръщение, са призвани да бъдат мисионери и да евангелизират, всеки според собствената си идентичност в Църквата и неговия социален и професионален статус. Насърчавам ви да присъствате в този свят много активно и смело, присъствие без комплекси или срам, по-скоро гордо и осъзнато за ценния принос, който вие можете да принасяте като ученици на Христос, "сол на земята и светлина на света".

Kardinal Джордж Коттие
(Превод от www.zenit.org/italian/)

Годината на вярата

50 ГОДИНИ ОТ ОТКРИВАНЕТО НА ВТОРИЯТ ВАТИКАНСКИ СЪБОР

По случай 50-тата годишнина от откриването на Вторият Ватикански Събор, Папа Бенедикт XVI обяви от 11 октомври т.г., Година на Вярата.

Исус изпрати своите апостоли с думите: “Идете по цял свят”. Във всеки момент и на всяко място по света, Църквата е задължена да прокламира с постоянство Евангелието на Исус Христос. Това беше и убеждението на отците участници във Вторият Ватикански Събор и точно за това, от тогава евангелизацията започна с нов подем. Днес, 50 години след това, много неща са се променили и е добре да се даде нова динамика на този подем. Годината на Вярата – както твърди Светият Отец – се основава на Събора и иска да му послужи в този смисъл. За това е необходим този призив за Ново Евангелизиране.

Поради многото промени, случили се през последните десетилетия и тяхното влияние върху обществото, живеем от една страна, една забележителна секуларизация, отчуждаване от вярата в Църквата и от друга страна, търсим една нова авто-трансцендентност, за да поставим живота си в по-голяма сфера, от тази която познаваме, с желание да експериментираме Бог. В много Страни в които една религия – особено християнската – успяваше да създаде обществени връзки, активни във вярата, днес се характеризира с безразличие или с нови религиозни предпочитания.

Това не означава, че няма предразположеност към християнската духовност, или е загубена широтата на специфично християнският смисъл на тълкуване. В тези времена на промени, трябва да се провъзгласява и свидетелства автентичното Евангелие, в единението с Бога, чрез Исус Христос. В този смисъл, Новото Евангелизиране трябва да доведе до задълбочаване в чистата и твърда вяра, която да бъде сила за истинско освобождение.

В един малък апартамент във Ватикана живее един от най-дълголетните богослови на съвременната Църква. Не само заради годините в които ѝ е служил, или заради публикуваните трудове, а също, защото той е свидетел на много събития, на богословски течения и ориентировки, на исторически факти през понтификатите, изредили се между XX и XXI в., както и публикуването на новият Катехезис, поисканата прошка от Блажения Йоан Павел II.

Става въпрос за швейцарският Кардинал Джордж Коттие, завеждащ университетска катедра от десетилетия, секретар на Международната Богословска Комисия, папски богослов, който и сега е много близо до становището на Бенедикт XVI.

Когато се разговаря с Кардинал Коттие, пред нас стои не само богослова или свидетеля на епохални събития, но най-вече смиреният доминиканец, все още удивляващ се на всичко което Бог и Църквата са му дарили да изживее.

Кардиналът говори с носталгия за своя "Началник", Папа Войтила, спомняйки си за много от неговите дела, като плод на духа на Събора и за други, които отвориха на човечеството пътя към мира и братството.

Казват, че ако не се поучаваме от собствените си грешки, рискуваме да ги повторим. Това основно правило ръководи Кардинала Коттие, когато анализира настоящите времена, в които действа Църквата, която получи светлина и увереност от

Вторият Ватикански Събор и чрез неговата сила е в състояние да говори в един свят, който е бърз в отговора, но бавен в слушането.

В това незабравимо интервю с един жив свидетел на най-важното събитие за Църквата през XX век, разбираме колко е гениална идеята на Папа Бенедикт XVI да свика универсално честване на Вторият Ватикански Събор, като изходна точка за нещо ново, желано от Бога, чиито истински резултати все още са непознати...

Това е интервюто проведено при срещата с Кардинала Джордж Коттие, директен свидетел на Вторият Ватикански Събор от *Хосе Антонио Варела Видал*.

Достигнахте 90 години, кой е най-важният момент от вашият живот?

Кард. Коттие: Вярвам пред Бога, че най-важните моменти от моя живот са моето кръщение и моето християнско възпитание, именно защото произхождам от семейство, което ми даде християнско възпитание. След това, моето призвание в доминиканският орден, което е най-големият подарък, който съм получил през живота си. В случая, най-големият дар беше, да се запозная с учението на св. Томазо д'Акуино.

А като кардинал?

Кард. Коттие: Моето кардиналско назначение беше знак на внимание от страна на Йоан Павел II, който ме избра през своята последна консистория* през 2000г. Той почина през 2005 г., вярвам, че направи това от доброта.

Какво означава за Вас факта, че бяхте Папски Богослов?

Кард. Коттие: Преди всичко за мен бе голяма изненада: спомням си, че тогава още преподавах във Фрибург и бях пенсионер в Женева. Тогава бях на 68 години и мислех, че моят живот щеше да завърши така, но един ден получих послание от

папският нунций, който ми съобщи назначението, издадено от папа Йоан Павел II: аз не бях информиран, знаех, че имаше едно място резервирано за ордена на доминиканците. И така, след няколко месеца отидох в Рим: трябваше да науча на място за какво става въпрос и... научих.

Тази година се отбелязват 50 години от началото на Вторият Ватикански Събор. Вие, които живяхте в миналото и живеете в настоящото време на Църквата, какво мислите, че се е възприело най-добре от Събора.

Кард. Коттие: Бих казал, че са направени много неща. Първото което трябва да кажа е, че стана силна промяна, която се почувства не само в литургията, но и в самата структура на Епископските Конференции, в техните функции и църковни ведомства, в обединението на християните, в диалога с невярващите. Всичко това е нещо ново и функционира, и може да се каже, че често функционира много добре. Това се отнася и за справедливостта и мира, за които преди Събора не се говореше, така и за загрижеността на Църквата за диалога в света, дори самата идея за Новото Евангелизиране се роди заедно със Събора. Епископският Синод и Доктрината на последните Папи, имат като програма прилагането на Събора. Можем да кажем, че Събора намира понякога съпротива, но никоя национална Църква не е против него, приет е навсякъде.

Има сектори в Църквата, които се противопоставят. В какъв смисъл?

Кард. Коттие: Аз мисля, че трябва да извършим дело на вяра в Църквата. Голямата криза която се случи след Събора, въввлече много католици които видяха Църквата не като тайнство на вярата, Тяло Христово, Народ Божий, Невеста Христова, а като социологичен факт. Важното е да се има вяра в Църквата и да се изучава сериозно Съборът, защото документите не са достатъчно изучени, за да бъдат приети. Казвам това защото, по-възрастното поколение в сравнение с по-младото, изпитва носталгия по това което е изживяло. И все пак, трябва да сме

способни да изоставим някои неща...

В едно интервю Вие обявихте, че сте изненадан от темата за религиозната свобода. Мислите ли, че Църквата е подготвена за тези времена, в които самата тя страда от липса на религиозна свобода?

Кард. Коттие: Разбира се. Питам се, ако не беше Съборът, щеше ли да бъде възможно Църквата да бъде представена заедно с големите международни организации, като ООН или организациите, които са специализирани в защита на правата на човека. Пред всички държави в света, този документ за Църквата и съвременния свят (*Gaudium et spes* - Радост и надежда) е много силен, защото е свързан с правата на човека и Църквата го изживява в респект към малцинствата.

Историята върви напред. Църквата винаги е долавяла в историята това което Събора нарича “знаците на времето”. Вече не се говори само за християнският свят, а останалото да се държи вън от него: тук се говори за огромни промени, връща ни обратно към първите векове на Църквата, позволява ѝ да извършва мисионерското си призвание. Новата Евангелизация означава точно това.

Говорим за Новата Евангелизация, Вие какво мислите за скорошният призив на Папата, кой аспект ви изглежда най-важен?

Кард. Коттие: Новата Евангелизация означава преди всичко две неща: на първо място, мисионерската традиция, която Църквата винаги е притежавала: все пак днес живеем в един нов свят и с две нови явления: глобализацията, която преди не съществуваше и кризата на запад. Същността на Новата Евангелизация е точно там, не е необходимо нищо ново. На запад, повече в Европа отколкото в Америка, хората мислят, че познават Християнството, но в действителност, са се откъснали от него. Защо се случва това? Може би, защото продължихме да администрираме тайнствата чрез традиционните структури, но не продължихме да проповядваме достатъчно Евангелието.

Когато Християнството се превръща в социален факт, хората се влияят от традициите, от обичаите и по този начин го изпразват от съдържание. Например в християнските семейства, младежите не знаят нищо за християнството, до такава степен, че вече се говори за неграмотност.

По Ваше мнение, католиците знаят ли да проповядват и да провъзгласяват Исус?

Кард. Коттие: Зависи, но да кажа истината, не знам дали знаем да правим това. Всичко зависи от Божията Благодат. Трябва да се проповядва Исус, но и заедно с това да се обърне внимание и на християнското възпитание, на катехезиса. Аз казвам, че не трябва да се разделя темата на известието от катехезиса, защото лошото е в невежеството, не е достатъчно едно ненадейно обръщане. Трябва да живееш вярата.

Днес Папа Йоан Павел II, с когото Виe работихте, е Блажен... Какво допринесе най-вече той за света и за Църквата?

Кард. Коттие: Допринесе много. Аз мисля, че Йоан Павел II беше човек на надеждата. Когато каза: “Не се страхувайте”, беше ясно, че се отнасяше за страните окупирани от Комунизма, но го каза също и, защото беше видял упадък и на запад и искаше да разбуди Църквата, навсякъде. Любовта му към живота, беше фанатична и той я свидетелстваше, най-вече в последният период на своя живот, дълбоко поразен от болестите. Младото поколение схвана това много добре...

Йоан Павел II освен това, беше дълги години богослов. В какво главно се състоеше Вашата работа?

Кард. Коттие: Трябваше да се прегледат всички текстове произнесени от папата, понеже имаше много сътрудници и трябваше да се подчертае, изясни и утвърди неговото становище. Бих казал, че голямото възхищение от него се породило от големите дела на папата.

Например две години след като пристигнах, имах възможност

да прочета текста на Катехизиса на Католическата Църква и си спомням, че за мен беше голяма радост. След това прочетох някои енциклики*; беше ми много интересно, понеже някои от тях бяха поверени на Конгрегацията за Доктрина на Вярата, а там като нещо лице, участвах в групите, които работеха по въпросите, така успях да открия и да видя гениалната дейност на тогавашния кард. Рацингер, днешният Папа, който наистина имаше този дар, да ръководи групите, да дава наставления и да се вслушва. Беше много хубаво... Нещо друго което остави скъпи спомени в мен, е моето участие в Юбилейната Две хилядна Година.

От този Юбилей, всички си спомняме за “пречистването на паметта” което поиска Папата...

Кард. Коттие: Да, аз бях президент на Богословско - Историческата Комисия и по онова време излезе *Tertio Millenio Adveniente*. Йоан Павел II реши, че е нужно да се проси прошка за вините на християните от миналото, това беше много хубаво, но предизвика недоумение в някои хора. В последствие узнах, че той е обяснил това свое намерение на кардиналите, още на първата среща с тях и, че много от тях са изразили съмнения, но в действителност се оказа, че това беше едно грандиозно решение.

Ние кардиналите, трябваше да подготвим Научни Конгреси на тази тема не без трудности, защото аргумента беше нов и известни недоумения бяха изразени извън кръга на конгреса от някои богослови. Все пак, взехме решение върху кои теми да работим и избрахме три: първата тема беше за заробването на африканските народи и тяхното депортиране в Северна и Южна Америка. Втората тема беше проблема с Инквизицията и третата тема беше християнската отговорност за антисемитизма, различавайки го от антиюдаизма.

Папата пожела това да бъде публичен акт, така ли ?

Кард. Коттие: Спомням си, че Папата беше вече много изнемощял, но с изключителна решителност подготви цялата

програма за Юбилея. Особено си спомням денят, 12 март, когато по време на литургията се просеше прошка и виждахме как Папата се крепеше с кръста, когато четяха молитвата. Това беше една прекрасна литургия за която всички ние съдействахме.

Мислите ли, че след това просене на прошка, католиците започнаха да виждат Църквата в нова светлина?

Кард. Коттие: Мисля, че тези които пожелаха го направиха. Когато обсъждахме програмата и тези аргументи, имаше един отец доминиканец, преподавател по История на Църквата, който каза: “Просим прошка за факти, които са се случили наистина, а не за легенди”. Вярвам, че всичко беше проучено много добре и в следствие, много други продължиха да работят в това направление. Това свидетелства, че ние послужихме за това дело. За мен, за католиците и за християните въобще, това чувство е много освобождаващо.

Светът призна ли тази прошка?

Кард. Коттие: Може би недостатъчно. Проблемът, който ме интересува лично, в този момент – и който на политическо ниво може да се сметне за аналогичен – е да се разрешат някои трагични проблеми, на вражда и на омраза между народи, където без прошка, няма изход. Където има взаимна омраза, поддържа се дух на война и не може да се стигне до мир. Това го казвам от името на Социалната Доктрина на Църквата.

Това важи ли и за войните които се водят в наши дни, някои от които са от религиозен характер?

Кард. Коттие: За всички войни. Да вземем например драматичната ситуация в Близкият Изток, в някои мюсюлмански страни, например Ирак, Сирия, където има много етнически и религиозни малцинства и където християните са истинските жертви. Първо трябва да просим прошка от Бога, и след това от хората. За това идеята на Йоан Павел II – която Бенедикт XVI продължи да развива с голямото събрание в

Асизи – е, че ако има във всеки човек едно истинско религиозно мислене, връзката с Бога не води към война, а към мир.

Някои тогава не разбраха гледната точка на Папа Йоан Павел II в Асизи...

Кард. Коттие: Да, тази среща беше много критикувана, но Йоан Павел II обясни една разлика, която много ми хареса, каза: “Екуменизъмът е с християните, молим се заедно, защото имаме една обща Библия и можем да казваме заедно Отче Наш и всички други християнски молитви”. Тогава той каза: “Да се молим заедно с християните, а с другите, да сме заедно, за да се молим”. Това е разликата, която пояснява добре и ни помага да не се объркаме, за да можем да проникнем в истинската сила на Бога и смисъла на религиозното отношение, което трябва да има човечеството, като елемент на мира. Тези са плодовете, които дължим на Йоан Павел II и бих казал и на Юбилейната Година.

Забелязахте ли разлика от Асизи през 1986 г и Асизи от миналата година?

Кард Коттие: Мисля, че имаше разлика. В смисъл, че първият път в Асизи беше едно изключително събитие, но както се случва винаги, когато нещо се повтаря, не се смята вече за събитие.

Това послужи за разяснение в Католическата Църква, призив за диалог, който е много важен, понеже в мюсюлманският фундаментализъм, например, хората нямат диалог помежду си, а убиват. До къде може да доведе това? Новото което се случи в Асизи тази година е, че поканиха и невярващите, както точно ги наричаше Папа Йоан Павел II “хора с добра воля”. Убеден съм, че това беше голяма идея, плод на Вторият Ватикански Събор.

Говорихме за просенето на прошка, желано от Блажения Йоан Павел II... Според Вас, днес човечеството какво прави

и на кого ще иска прошка утре?

Кард. Коттие: Всичко което е около банализирането на аборта и възприемането на нови методики, които не уважават човешкият ембрион. Според мен, това са най-големите грехове, които рискуваме да платим. Днес е възможно да се узнае пола на детето още от майчината му утроба: в някои страни се предпочитат деца от мъжки пол и така се получава демографско неравновесие. Лекомисленият сексуален живот, бих казал, може да се смята за оскърбление на личността, особено към жените и децата.

Само за това ли?

Кард. Коттие: Не, има и друго: продажбата на оръжие. Правят се много усилия в тази насока, но още няма резултати. Например войните в Африка са много тежки и много са невинните жертви; оръжието се произвежда в нашите западни фабрики, или в Китай и Русия. Трябва да се разгледа днешната икономика, толерантността към мизерията и т.н., понеже ако не направим това, бъдещето ще бъде непреклонно към нас.

Как отговаря Католическата Църква на това?

Кард. Коттие: Това са грехове срещу които Църквата винаги се е борила, с инициативи и с евангелистичните средства на проповедта. Искам да кажа, че “доброто е по-ефикасно от злото”, въпреки, че привидно изглежда обратното. Добрината не се забелязва, тя е кротка, прилича на Исус, който взема семето, хвърля го в земята и то бавно зрее. Злото напротив, вдига голяма суматоха и оставя разрушения, носи смърт за телата и душите. След Втората Световна Война изживяхме голям прогрес, това което преживяхме беше толкова ужасно, че придобихме по-голяма чувствителност към мирните отношения, към диалога, който също е плод на Събора.

Означават ли това, че Вторият Ватикански Събор е променил отношението към войните?

Кард. Коттие: Преди последните две световни войни,

богословите правеха богословие за основателната война, което бе значителен проблем, например чудовищните престъпления, мощните средства, като атомната бомба и т.н. Днес знаем, че войната не разрешава проблемите, но какво се случи преди да достигнем до това заключение?

Започна Събора и благодарение на енцикликата *Pacem in Terris* на Папа Йоан XXIII и на голямата реч на Папа Павел VI пред Обединените Нации, Църквата започна да оформя една доктрина за мира, а не за войната. Достатъчно е да си припомним словата на папите всяка година на първи януари. Съдържат една съвкупност от разсъждения за мира, които са много хубави, освен, че са и съвременен принос.

Вие мислите ли, че в Църквата има още отдели, които със своите становища грешат и, че в бъдеще ще трябва да просят прошка?

Кард. Коттие: Да, възможно е. Не бих казал обаче Църквата, тя желае да бъде както Христос, мисля за някои нейни членове, или някои движения от християнският свят. Разбира се, че има предразсъдъци, както например, обвинението, че богатите кръгове игнорират бедните, това не е правилно. Подялбата на благата, или толерантност към неправилни закони, употреба на насилие, това не е Църквата. В по-скорошни документи, например, се настоява за демокрация. А какво означава демокрация? Не е само някакво гласуване, а означава участието на хората като личности при вземането на решения.

Неподчинението в някои движения, например в северна Европа... Защо възниква всичко това? Благодарение на този начин на мислене ли ще се напълнят Църквите?

Кард.Коттие: Не, мисля че тези течения на контестация в Църквата винаги са съществували, и станаха още по-много след 1968г. в Европа и Северна Америка. Някои групи защитават неразумни предложения, както например, свещеничеството за жените. Църквата трябва направи още много, за да валоризира мъжките и женските качества на призиване за

всеки един. Интересно е да се отбележи, че този тип отстояване, много често е в следствие на отричане от човешката природа. Всички теории на джендерите* се обосновават с идеята, че половата разлика не е природна, а само зависи от културни традиции. Човешката натура е един дълъг път към призиванието, както за мъжът, така и за жената.

За това Църквата вече е говорила, нали така?

Кард. Котие: Приспособявайки се към традицията, която идва от Христос, Йоан Павел II каза много ясно: “Не е възможно Църквата да не чувства правото си да докосне нещо, което сам Исус е дал като пример”. На това отговориха: “Христос се е адаптирал към своята епоха”, но струва ми се, че този аргумент не е много важен, от момента от който Богородица, която винаги е била на централно място, никога не е изпълнявала свещеническа роля, но е имала друго призвание. Интересно е да се наблюдава, как много феминистки желаят женското свещеничество, защото го виждат през призмата на властта, нещо което е абсолютно невярно. За това Папата повтаря много често в последно време, че свещеничеството е служение. Ако това се разбере, нещата ще се променят много.

Има ли и други “парещи” проблеми?

Кард. Котие: Да, бракът за свещениците и критичното състояние, до което тази тема може да доведе. Едно от първите условия на протестантската реформа е бракът на свещениците. Евангелието не е нещо лесно, напротив, много е възискателно; така е, понеже ни води към един грандиозен финал: радостта. Радостта за която говори Евангелието, не ни е предложена от консуматорското общество, а е от Бога. Дълбокото духовно съответствие на това желание за неприемане на брак в Църквата от латински обред, носи много духовни блага, които не трябва да губим.

Това е, защото сключилият брак свещеник, няма да бъде само съпруг, но и баща на семейство...

Кард. Коттие: Призванието баща на семейство не е едно нищожно призвание. Днес то заема и голяма част от духа и не знам, точно това, дали ще бъде съвместимо. Църквата освен това вярва, че когато се ръкополага един епископ, той се смята като неин жених. Нещо подобно се случва и с клира на диоцезите. Следователно, не съществува духовно съкровище, от което Църквата се отрича. Някои епископи излагат тези проблеми, но не е грях да зададеш въпроси, важното е да се разучат, нали така? Говорим за въпроси които трябва да бъдат разгледани в Новата Евангелизация.

Като последен въпрос, какво е вашето послание към новите поколения които започват тепърва своят път в Църквата, като презвитери, монахини и всички онези хора, които предлагат своя живот, точно както направихте Вие?

Кард. Коттие: Искам да се върна към становището на Светият Отец, и особено към една дума, която често намираме в неговите изказвания: *Радост*. Искам да кажа същото: правете всичко с радост, с ентузиазъм и вяра в Евангелието, защото вашата задача е служба и свидетелстване. Свидетелството е евангелският живот, не трябва да откриваме нищо ново, Евангелието ни учи на всичко...

Малък речник

*консистория – събрание на папата и кардиналите от Католическата Църква, на което папата съобщава новите назначения на свободните кардиналски постове.

*енциклика – папско послание до всички католици, което има програмен характер и може да се отнася до религиозни, политически или обществени проблеми.

*джендър – личност, която нарушава с поведението си ролята предвидена за нейният пол .

Отец Валтер Горра

Новина за Енорийската Каритас

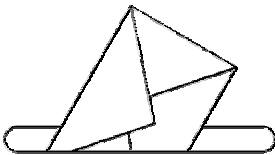

На 20.04.2012г. Управителния съвет на Енорийската Каритас взе решение да закрие Енорийската организация на Каритас към нашата енория „Св. Павел от Кръста“. Офисът, който продължава да действа до края на август месец, от 1 септември, вече няма да съществува при енорията и всичките негови дейности ще се закрият.

Организацията “Каритас” в града ще продължи да действа чрез Епархийския офис, под ръководство на г-н Стефан Марков - директор.

За информация за услугите, проектите, социалните дейности, доброволците, и други въпроси, можете да се свързвате с Епархийския офис, ул. “Алей Освобождение” 7/а и на телефони: 082/500061 и 082/500062.

Искам сърдечно да благодаря на всички енорияши, които през тези години от когато станах енорийския свещеник в Русе, със своята помощ дадох възможност да се реализират дейностите на енорийската Каритас. По-особен начин благодаря на тези, които дадох повече усилия с тяхното постоянно присъствие в офиса в миналото и сега: на първо място на Дарина Кънчева Калалиш, която дълго време беше отговорник на нашия офис, и на Стефка Иванова Табакова, Агата Александрова Стоянова, Мария Стефанова Иванова, Красимира Спасова Димитрова и Тотка Василева Иванова.

В Белгия е починала **сестра Мари-Пиер**, приятел на нашата енория и верен читател на нашия бюлетин, който за да чете молеше за превод на статиите на френски. Тя също от много години го крепеше финансово чрез нейната асоциация “Нотре Дам де Сион” от Белгия.

Нека получи от Бога Вечния Живот!

празнувахме тези тайнства и този юбилей

1 юли 2012г: Кръщението на Юлиан

**1 юли 2012г:
50 годишнина
на сватба
на
Ралица и Димитър
Бъчварови**